

Sygn. akt VI P 109/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant stażysta Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. T.

przeciwko G. K.

o zapłatę

1. zasądza od G. K. na rzecz A. T. kwotę 6.357,37 zł (sześć tysięcy trzysta pięćdziesiąt siedem złotych trzydzieści siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 lutego 2015 roku do dnia zapłaty tytułem diety za podróż służbową,
2. zasądza od G. K. na rzecz A. T. kwotę 2.395,07 zł (dwa tysiące trzysta dziewięćdziesiąt pięć złotych siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 lutego 2015 roku do dnia zapłaty tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia,
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. nakazuje pobrać od G. K. na rzecz Skarbu Państwa – konto bankowe Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie kwotę 1.388,55 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt pięć groszy) tytułem kosztów sądowych,
5. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.500 zł (jeden tysiąc pięćset złotych).

Sygn. akt VI P 109/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 lutego 2015 roku (data prezentaty) powód A. T. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego G. K. kwoty 7.152,77 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za pracę oraz diety za podróż służbową, a także kwoty 2.776,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem skapitalizowanych odsetek.

W uzasadnieniu pozwu A. T. podał, że strony łączyła umowa o pracę na okres próbny od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia 29 lutego 2012 roku. Powód wskazał, że nie otrzymał od pozwanego należności tytułem diety za podróż służbową, którą odbył od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia 15 lutego 2012 roku, a ponadto nie otrzymał także wynagrodzenia za pracę. Powód dodał, że otrzymał od pozwanego jedynie kwotę 1.044,00 zł.

(pozew – k. 1 – 5)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych dnia 26 lutego 2015 roku, w sprawie o sygn. akt VI Np 25/15, Sąd nakazał, aby pozwany wypłacił na rzecz powoda dochodzone pozwem kwoty w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo w tym terminie wniósł sprzeciw.

(nakaz zapłaty z dnia 26.02.2015r. – k. 19)

Od powyższego nakazu G. K. wniósł dnia 10 marca 2015 roku (data na kopercie) sprzeciw. W sprzeciwie tym pozwany zaskarżył nakaz zapłaty z dnia 26 lutego 2015 roku w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany wskazał, że wypłacił powodowi w całości należne mu wynagrodzenie za pracę, co zostało potwierdzone własnoręcznym podpisane powoda. Ponadto pozwany dodał, że nie przerabiał żadnych dokumentów płacowych, nie przedstawiał też do podpisu powodowi żadnych dokumentów in blanco.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 23 – 27)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. T. był zatrudniony u pozwanego G. K. na podstawie umowy o pracę na okres próbny od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia 29 lutego 2012 roku na stanowisku kierowcy międzynarodowego w pełnym wymiarze czasu pracy. Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 1.500,00 zł brutto. Wynagrodzenie pracownikom pozwanego było wypłacane co miesiąc z dołu w dniu 30 każdego miesiąca, nie później jednak niż ostatniego dnia miesiąca, jeżeli zaś ten dzień byłby wolny od pracy, wynagrodzenie powinno być wypłacane w dniu poprzednim (§ 31 regulaminu pracy).

(dowód: umowa o pracę – k. 17 – 18, świadectwo pracy – k. 16, zaświadczenie o wynagrodzeniu – k. 44, regulamin pracy – k. 45 - 55)

Powód w trakcie pracy u pozwanego wykonał przewóz towarów na jednej trasie od 30 stycznia 2012 roku do 15 lutego 2012 roku z Polski do Włoch przez Niemcy, Francję i Szwajcarię oraz z powrotem z Włoch do Polski przez Słowenię, Węgry i Słowację. Oprócz wynagrodzenia za pracę wynikającego z umowy o pracę powód miał również od pozwanego otrzymać dietę z tytułu podróży służbowej.

(dowód: zeznania powoda A. T. – protokół rozprawy z dnia 16.03.2016r. od 00:04:39 do 00:10:23)

Tytułem diety za podróże służbową powód powinien otrzymać od pozwanego kwotę 6.696,77 zł.

(dowód: zeznania powoda A. T. – protokół rozprawy z dnia 16.03.2016r. od 00:04:39 do 00:10:23, zeznania pozwanego G. K. - protokół rozprawy z dnia 16.03.2016r. od 00:11:23 do 00:13:50, opinia biegłego k. 89)

Powód otrzymał od pozwanego jedynie kwotę 1.044,00 zł w ramach swego stosunku pracy. Jednocześnie w treści dowodu wypłaty wskazano, że ta kwota została powodowi wypłacona tytułem wynagrodzenia za pracę i diet.

(dowód: dowód wypłaty – k. 142 akt sprawy VI P 12/13)

Powód przebywał w okresie od dnia 16 lutego 2012 roku do dnia 29 lutego 2012 roku na urlopie bezpłatnym.

(dowód: wniosek urlopowy – k. 9B a/o powoda)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z: umowy o pracę (k. 17 – 18), świadectwa pracy (k. 16), zaświadczenia o wynagrodzeniu (k. 44), regulaminu pracy (k. 45 – 55), wniosku urlopowego (k. 9B a/o powoda), a także na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się na k. 142 – 143 akt sprawy VI P 12/13.

Sąd uznał, iż dowód wypłaty znajdujący się na k. 142 akt sprawy VI P 12/13, którego kserokopia została przedstawiona w aktach niniejszej sprawy na k. 12, stanowi dowód faktycznego wypłacenia powodowi przez pozwanego kwoty 1.044,00 zł netto. Sąd miał na uwadze, że w treści tego dowodu wypłaty wskazana została kwota 3.104,40 zł netto, jednak Sąd ocenił, iż do pierwotnie wpisanej kwoty 1.044,00 zł netto została dopisana innym długopisem cyfra „3” na początku oraz cyfra „0” na końcu, dodatkowo został też dopisany przecinek po pierwotnie wpisanych cyfrach „104”. To dopisanie jest wyraźnie widoczne i w połączeniu z zeznaniami powoda przemawia za uznaniem, iż rzeczywiście wypłaconą powodowi kwotą była kwota 1.104,00 zł netto, a nie kwota 3.104,40 zł.

Odnośnie dowodu z listy płac Sąd miał na uwadze, iż została ona podpisana przez powoda jedynie w rubryce dotyczącej wypłaty na jego rzecz kwoty 123,28 zł (k. 43 akt sprawy), z kolei w rubryce dotyczącej wypłaty na rzecz powoda kwoty 619,25 zł (k. 42 akt sprawy) brak jest jego podpisu. Decydującym jednak - dla kwestii ustalenia jakie kwoty zostały powodowi wypłacone - jest dla Sądu dowód wypłaty z k. 142 akt sprawy VI P 12/13, z którego w ocenie Sądu wynika, iż tytułem zarówno wynagrodzenia za pracę jak i diet została powodowi wypłacona kwota 1.044,00 zł netto. Stąd też Sąd nie oparł się na dowodach z list płac co do ostatecznie wypłaconej powodowi kwoty, opierając się w tym przedmiocie na wskazanym wyżej dowodzie wypłaty.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania powoda A. T. (protokół rozprawy z dnia 16.03.2016r. od 00:04:39 do 00:10:23), jednocześnie odmawiając wiarygodności zeznaniom pozwanego G. K. (protokół rozprawy z dnia 16.03.2016r. – od 00:11:23 do 00:13:50) w zakresie, w jakim pozwany wskazuje, iż wypłacił powodowi wszystkie należne mu kwoty tytułem wynagrodzenia za pracę oraz diet; pozwany bowiem nie jest w stanie przedstawić żadnych dowodów wypłaty przedmiotowych środków na rzecz powoda, oprócz dowodu wypłaty z k. 142 akt sprawy VI P 12/13, który nie dotyczy jednak wypłaty całej kwoty należnej powodowi. Jednocześnie Sąd uznał wiarygodność zeznań pozwanego w zakresie, jakim pozwany wskazuje, iż kwota wyliczona tytułem diet należnych powodowi to kwota wykazana na druku z k. 143 akt sprawy VI P 12/13, czyli kwota 6.696,77 zł. Jednocześnie Sąd uznał, iż w rzeczywistości kwota taka nie została powodowi wypłacona przez pozwanego, powód bowiem kwestionował aby kiedykolwiek taką kwotę otrzymał. Ponadto wskazywał on, że dokument z k. 143 akt sprawy VI P 12/13 podpisywał in blanco. Według Sądu już sam fakt przerobienia kwoty na dowodzie wypłaty z k. 142 akt sprawy VI P 12/13 świadczy o tym, iż dokumentacja przedstawiana przez pozwanego w zakresie kwestii wypłacania wynagrodzenia i diet powodowi nie zasługuje na wiarę, o ile fakt wypłaty danej kwoty nie zostanie potwierdzony przez samego powoda, bądź też w jakikolwiek inny, niezależny od możliwości ingerencji pozwanego sposób, np. poprzez wydruk potwierdzenia przelewu. W niniejszej sprawie brak jest takiego potwierdzenia co do kwoty 6.696,77 zł wskazanej tytułem diety, wobec czego Sąd uznał, iż dokument z k. 143 akt sprawy VI P 12/13 jest wiarygodny co do kwoty umówionej między stronami w związku z podróżą służbową powoda, ale już nie jest wiarygodny co do faktu, iż taka kwota została powodowi kiedykolwiek przez pozwanego wypłacona.

W zakresie ostatecznego obliczenia kwoty należnej powodowi tytułem diety za podróż służbową Sąd uznał za wiarygodną kwotę wskazaną na dokumencie z k. 143 akt sprawy VI P 12/13, która jest wyższa niż kwota wskazana w opinii biegłego z zakresu rachunkowości. Sąd miał bowiem na uwadze, iż biegły przyjął dla celów swych wyliczeń, że powód odbywał podróż służbową do Szwajcarii, podczas gdy z zeznań powoda wynika, że w ramach swojego kursu przejeżdżał on też przez Włochy, Słowenię, czy Niemcy. Stąd też w ocenie Sądu wiarygodne jest wyliczenie zakładu pracy z k. 143 akt sprawy VI P 12/13, bowiem zostało ono sporządzone od razu po przyjeździe powoda do kraju. Ponadto Sąd miał na uwadze, iż kwoty tej nie kwestionował ani powód, ani też pozwany.

Sąd oparł się natomiast na opinii biegłego z zakresu rachunkowości (k. 86 – 93) co do wyliczeń dotyczących wynagrodzenia netto należnego powodowi za pracę w okresie od 30 stycznia 2012 roku do 29 lutego 2012 roku.

W toku postępowania powód wnosił również o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka D. K., wniosek ten jednak został cofnięty przez powoda na rozprawie w dniu 16 marca 2016 roku (protokół rozprawy z dnia 16.03.2016r. – 00:02:09).

Strony nie wniosły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest roszczenie powoda o zapłatę na jego rzecz odpowiedniej kwoty tytułem niewyplaconego wynagrodzenia za pracę oraz diety za podróż służbową.

Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego wynika, że powód pracował u pozwanego w okresie od 30 stycznia 2012 roku do 29 lutego 2012 roku. Z kolei zgodnie z art. 80 KP wynagrodzenie przysługuje pracownikowi za pracę wykonaną, za czas niewykonywania pracy z kolei pracownikowi przysługuje wynagrodzenie jedynie, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. W toku postępowania Sąd ustalił, że powód od 16 lutego 2012 roku do 29 lutego 2012 roku przebywał na urlopie bezpłatnym, co oznacza, że nie zachowuje on prawa do wynagrodzenia za ten okres. Tym samym wynagrodzenie, które pracodawca powinien powodowi wypłacić to wynagrodzenie za pracę powoda w okresie od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia 15 lutego 2012 roku. Z opinii biegłego z zakresu rachunkowości wynika, że wynagrodzenie należne powodowi za styczeń 2012 roku powinno wynieść 129,50 zł netto, z kolei wynagrodzenie za cały miesiąc luty 2012 roku – 1.111,86 zł netto. W lutym 2012 roku powód jednak zachowuje prawo do wynagrodzenia jedynie za 15 dni (od 1 lutego do 15 lutego), od 16 lutego 2012 roku bowiem przebywał on na urlopie bezpłatnym. Tym samym, aby wyliczyć prawidłową wysokość wynagrodzenia, które pozwany powinien wypłacić powodowi, należy kwotę 1.111,86 zł netto podzielić przez 29 dni lutego, a następnie pomnożyć przez 15 dni, w których powód pracował. Ostatecznie więc powodowi należy się wynagrodzenie za pracę za luty 2012 roku w kwocie 575,10 zł netto.

Reasumując, pozwany powinien wypłacić powodowi tytułem wynagrodzenia za pracę kwotę 704,60 zł netto (575,10 zł + 129,50 zł = 704,60 zł netto).

Oprócz wynagrodzenia za pracę powód domagał się również zasądzenia na jego rzecz od pozwanego odpowiedniej kwoty tytułem należnej mu diety za podróż służbową. Jak wynika z wyżej ustalonego stanu faktycznego tytułem diety za podróż służbową, którą powód odbył w dniach od 30 stycznia 2012 roku do 15 lutego 2012 roku, powodowi należy się kwota 6.696,77 zł.

Podsumowując więc, powód powinien otrzymać od pracodawcy łącznie kwotę 7.401,37 zł (704,60 zł + 6.696,77 zł = 7.401,37 zł). Jednocześnie w toku postępowania Sąd ustalił, że jedyną kwotą, jaka została powodowi wypłacona, była kwota 1.044,00 zł. Na dowodzie wypłaty tej kwoty wpisano jako tytuł zarówno wynagrodzenie jak i diety, kwotę tę należy więc zaliczyć na poczet obu tych świadczeń. Zaspokaja ona w pełni roszczenie powoda o wynagrodzenie za pracę w w/w kwocie 704,60 zł netto, należy więc uznać, iż to roszczenie jest zaspokojone. Po odjęciu z kwoty 1.044,00 zł kwoty 704,60 zł tytułem wynagrodzenia za pracę pozostaje jeszcze kwota 339,40 zł, którą należy zaliczyć na poczet należnej powodowi diety za podróż służbową. Tym samym do wypłaty na rzecz powoda pozostaje kwota 6.357,37 zł (6.696,77 zł - 339,40 zł = 6.357,37 zł) i taka też kwota powinna zostać zasądzona na rzecz powoda od pozwanego w niniejszej sprawie tytułem brakującej kwoty diety za podróż służbową. W pozostałej zaś części powództwo w zakresie roszczenia dotyczącego zasądzenia na rzecz powoda odpowiedniej kwoty tytułem wynagrodzenia za pracę i części diety podlega oddaleniu.

Odnośnie roszczenia o zasądzenie skapitalizowanych odsetek należy zauważyć, iż odsetki takie muszą być po pierwsze naliczane od kwoty, która pozostała do zapłaty na rzecz powoda, a więc od wskazanej wyżej kwoty 6.357,37 zł, a po drugie muszą być one naliczane w odpowiedniej wysokości ustawowej i od odpowiedniego dnia, następującego po dniu wymagalności świadczenia. W niniejszej sprawie jako początkowy dzień naliczania odsetek na rzecz powoda należy przyjąć dzień następny po dniu 29 lutego 2012 roku, który stanowi ostatni dzień istnienia stosunku pracy pomiędzy stronami, bowiem do tego dnia pracodawca powinien uiścić wszelkie należności pracownicze. Prawidłowo

obliczone więc odsetki ustawowe od kwoty 6.357,37 zł liczone od dnia 1 marca 2012 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, czyli do dnia 10 lutego 2015 roku, wynoszą 2.395,07 zł. W tej kwocie więc skapitalizowane odsetki powinny zostać zasądzone na rzecz powoda, zaś w pozostałej części powództwo podlega oddaleniu.

Sąd zasądził na rzecz powoda wyżej wskazane kwoty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 11 lutego 2015 roku do dnia zapłaty, mając na uwadze treść regulacji z art. 455 KC w zw. z art. 300 KP.

Natomiast na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2014 roku, poz. 1025 - tekst jednolity), Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.388,55 zł tytułem kosztów sądowych. Sąd miał na uwadze, iż powód łącznie domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 9.929,31 zł, ostatecznie zaś Sąd zasądził na jego rzecz łącznie kwotę 8.752,44 zł, co oznacza, iż powód wygrał sprawę w 88%. Sąd nakazał wobec tego pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 950,55 zł, stanowiącą 88% z kwoty 1.080,17 zł poniesionej tymczasowo przez Skarb Państwa tytułem wynagrodzenia biegłego (k. 97). Sąd nakazał również pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od pozwu w wysokości 438 zł, obliczaną jako 5% od ostatecznie zasądzonej na rzecz powoda kwoty 8.752,44 zł. W sumie w punkcie 4 ustalona kwota to 1.388,55 zł (950,55 zł + 438 zł = 1.388,55 zł).

Sąd nadał również wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w pkt 1 do kwoty 1.500,00 zł stanowiącej jednomiesięczne wynagrodzenie powoda, zgodnie z regulacją z art. 477² § 1 KPC.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.